

Borcsa Imola

A TOLMÁCS

R eggelre vékony réteg, vizenyős hó borított mindent, de ahogy felébredt a város, az utak, járdák ismét feketére váltak. Még mindig havazott, sűrűn, nagy pelyhekben. Épp kitöltöttem magamnak a kotyogóból a gőzölgő kávéját, s már indultam a helyemre, mikor Elvira néni megszólalt. Szegény Bertalan, jól le van robbanva. Nézze meg, gyógyszerésznő, bökött fejével az ablak alatt elbicegő, foszlott, kigombolt szvettert viselő öregre, ez az ember sebész volt. Bertalan?, torpantam meg egy pillanatra, ismerősen csengett a név, próbáltam felidézni, honnan. A sebész?, csodálkoztam el, amikor rájöttem. Igen, a', bólogatott Elvira néni, érdeklődően lesve, vajon mivel folytatom.

A fodrásznőm mesélt róla még Maroson, mikor megtudta, hogy ide fogok költözni, követtem a tekintetemmel az elhaladó öreget. Vagyis nem egészen róla, hanem a lányáról. Hogy is hívják, Ágnes? Együtt élt a fodrásznőm bátyjával egy darabig, ültem aztán le, és próbáltam felidézni a történetet. Az jó régi história lehetett, dőlt a falnak Elvira néni. Az is, meg nem is, mondtam. Vagyishogy először együtt voltak néhány évig még fiatalon, vagy húsz éve csak szétmentek. Aztán sokáig nem tudtak egymásról semmit, de néhány éve megjelent Ágnes a fodrásznőm bátyjánál, az ő nevére már nem emlékszem. Szóval beállított hozzá csak úgy a semmiből. Akkor jöttek össze másodsorra.

Úgy mesélte a fodrásznőm, hogy talán Luxemburgban élt, tolmácsként dolgozott, vagy valami ilyesmi, csak aztán meguntta idegenben, mert évek múltán is idegennek érezte ott magát, és visszajött. És egyből felkereste a bátyját. Nem igazán tetszett nekik, mármint a családnak, hogy nem akar velük találkozni, bár ez érthető is volt, mert első alkalommal valamiért ellenezték a kapcsolatukat, és nem egészen amiatt mentek szét, de azért biztos közrejátzott, úgyhogy nem volt csoda, hogy neheztel rájuk. Szóval nem igazán tetszett nekik a dolog, de nem akartak beleszólni, meg főleg nem kitámadni Ágnest, mert még mindig volt bennük némi lelkiismeretfurdalás a régi dolgok miatt, mert a bátyja aztán mégsem járt jól, azután sem kapott magának jobbat.

Szóval most inkább hagyták, hogy menjenek a dolgok a maguk útján, a testvére is olyan boldognak tűnt, meg gondolták, idővel majd csak megbékél Ágnes is.

Aztán eltelt egy hónap, vagy több, nem tudom pontosan, szóval kezdtek megbízni egymásban, a báty meg Ágnes, és akkor Ágnes elmondta neki, hogy ő nem csak úgy hazajött Luxemburgból, mert megunta, vagy valami, hanem lényegében megszökött, mert bajba keveredett. Merthogy magasrangú állami tisztségviselők találkozóin is dolgozott szinkrontolmácsként, tudott meg dolgokat. Titkokat, amiket nem kellett volna. És meg akarták ölni. Ezt gyanította ő, ezért lépett le onnan. Csak nem akarta elmondani azokat a bizonyos titkokat a fodrásznóm bátyjának, hogy nehogy őt is bajba keverje. És kérte, hogy ne szóljon senkinek, mert nem akarja, hogy furán nézzenek rá, meg hogy megint ellenezzék a kapcsolatukat, mert ő sem akarja bajba sodorni, de nem tud nélküle élni. A fodrásznóm bátyja próbálta meggyőzni, hogy menjenek a rendőrségre, de Ágnes nem akart, azt mondta, csak akkor van igazán biztonságban, ha nem tudnak róla semmit.

Szóval nem mentek a rendőrségre, és a fodrásznóm bátyja, Ernőnek hívják egyébként, ez most ugrott be, szóval Ernő megígérte, hogy nem szól senkinek, de azért elmesélte a fodrásznómnak a dolgokat, mert ők mégiscsak jó testvérek, megbíznak egymásban. Meg muszáj volt tanácsot kérjen valakitől, aki legalább félig-meddig kívülálló, mert úgy érezte, ő egyedül nem látja tisztán a dolgokat. A fodrásznómék meg sokat tanakodtak, hogy mit lehetne tenni, mert nagyon aggódtak, féltek, hogy nem lesz ennek jó vége, de azon kívül, hogy hagyni kéne ezt a dolgot a francba, nem jött jobb ötletük, azt meg ugye nem mondhatták, szóval nem tudtak tanácsolni semmi okosat.

Ekkor találta meg Ágnest a testvére. Merthogy megszökött. Vagyis na, felnőttről van szó, nem tudom, szökésnek minősül-e. Kiderült, hogy idegösszeroppanása volt, vagy elmebeteg, vagy valami ilyesmi. Ezen eléggé meglepődtek a fodrásznómék, mert mindig is labilis volt egy kicsit, de ezt azért mégsem gondolták volna. Az történt, hogy miután hazavitte Ágnest a testvére a pszichiátriáról, és úgy tűnt, már egészen jól van, lelépett otthonról, telefont sem vitt magával, hetekig nem tudtak róla semmit. A testvére meg nem kezdte azonnal keresni, kicsit elege volt már akkor az egész cirkusból, merthogy azelőtt sem volt könnyű neki, meg mégiscsak egy felnőtt nőről van szó, hát hagyta,

hadd élje az életét, meg úgyis mindig hazakeveredett előbb-utóbb. Csak mikor már hetek óta nem tudott róla semmit, aggódni kezdett. Nem is emlékszem, mit mesélt a fodrásznőm, hogy akadt a nyomára, de lényeg a lényeg, megtalálta, és elmesélt mindent a fodrásznőm testvérének.

És akkor mindenki azt hitte, hogy Ágnes hazaviszik, Ernő meg észhez tér, de ehelyett együtt maradtak. Mert Ágnes megígérte, hogy szedni fogja a gyógyszereit. És a fodrásznőmék mondták Ernőnek, hogy nem lesz ez így jó, megnyomorítja az életét, de ekkor ő kezdett ellenséges lenni velük, hogy mi az, hogy már megint próbálják megfúrni a kapcsolatát, nem volt elég egyszer, megint tönkre akarják őket tenni, és hagyják, hogy úgy intézze a dolgait, ahogy ő szeretné. És akkor egy ideig szóba sem akart állni a fodrásznőmmel. Persze ez nem tartott sokáig, mert akkor ők is úgy érezték, hogy talán jobb mégis békén hagyni őket, meg ha szedi a gyógyszereit, hátha minden jó lesz.

És jó is volt egy darabig. Csak aztán Ágnes gyanakodni kezdett. Hiába nem szóltak már semmit, azért ő csak úgy érezte, hogy szét akarják választani őket, még így látatlanban is érezte, mert egyébként még mindig nem akart velük találkozni, de szerinte Ernő mindig ellenségesebb volt vele, miután náluk járt. És ez nem is feltétlenül volt alaptalan, mert szíve mélyén az egész család szeretne volna, hogy vége legyen ennek a kapcsolatnak, de azért csak nagyon ritkán célozhattak erre, nem is igazán mertek, mert ettől a fodrásznőm bátyja mindig nagyon ingerült lett. Egyszer egy családi ebéd után Ágnes meg is vádolta Ernőt, hogy igazából ő is hagyná már az egész kapcsolatot a francba, és megbánta már régen, hogy újra találkoztak, meg újra összejöttek, csak szánalomból van vele, és elege van neki abból, hogy sajnálják, hagyja őt mindenki békén, hadd legyen már normális élete. De ekkor még a fodrásznőm bátyja viszonylag könnyen lecsillapította, hogy láthatja, mindent elfogad úgy, ahogy ő szeretné, nem erőltet rá sem családi találkozást, meg egyebet sem, amit nem szeretne, szóval igazán nincs miért aggódnia.

Csakhogy Ágnes akkor hiába nyugodott le olyan könnyen, valami azért elkezdhetett dolgozni benne, mert egyre többször féltékenykedett, nem feltétlenül rendezett jelenetet, csak látta rajta Ernő, hogy mennyire zavarja, ha más nőkkel szóba áll, vagy mondjuk délután telefonál valamelyik munkatársával, szóval minden ilyen apróságra érzékeny

volt, pedig ő igazán nem tekintgetett másfelé, de az elkerülhetetlen, hogy más emberekkel is érintkezz, és ezek az emberek nők is lehetnek néhanap. Ebből a dologból egyébként volt nekik problémájuk még régen is, a fodrásznőm bátyja mégis azt remélte, ez csak átmeneti állapot, visszazökkennek majd a dolgok a régi kerékvágásba.

Ehelyett viszont Ágnes elkezdett ugyanoda járni tornára, ahova ő. Azt mondta, azért kell, mert jót tesz neki a mozgás, segít kitisztítani a gondolatait, de Ernőnek az volt az érzése, hogy csak ellenőrizni akarja, mert nem is mindig hitte el neki, hogy tényleg edzésre megy, szóval nagyon gyanakvó lett. Aztán egyszer látta őt beszélgetni azzal a csajjal, aki nekik tartotta a pilátest, talán nevetgéltek is, és az eléggé betette nála az ajtót. Neki is esett utána, hogy érzi ő, mennyire bejön neki a csaj, és legszívesebben rámászott volna, nem is tudja, mi tartotta vissza. A fodrásznőm testvérének meg tényleg kezdett elege lenni, mert az mégsem lehet, hogy az ember ne álljon szóba senkivel, de azért még mindig azt remélte, hogy helyre lehet ezt hozni. Csakhogy mégis fullasztó volt ez a birtoklási vágy, kicsit elege volt már, szóval néha tényleg hűvösebben viselkedett Ágnessel. Viszont egyre ritkábban járt edzésre.

De Ágnesnek már ez sem volt elég, egy idő után, úgy érezte Ernő, egyre furcsábban nézett rá. Aztán meg nagyon sejtelmes mondatokat kezdett mondani, ilyeneket, hogy tudja, hogy őt is behálózták, erről van szó, hogy nekik hisz, a fodrásznőm testvére pedig azt hitte, hogy a családjáról beszél, és védekezett, hogy szó nincs róla, nem is beszél nekik a problémájukról, de Ágnes erre csak annyit mondott, hogy nem bolond ő, lát azért dolgokat. Ernő meg elkezdte hibásnak érezni magát, hogy miért hazudozik neki, hiszen lényegében Ágnesnek igaza van, mégis hülyének nézik.

Aztán kezdtek jönni az egyre kevésbé sejtelmes gyanúsítgatások, hogy most már ő is átállt a másik oldalra, mert ez a nő a pilátesről meggyőzte, hogy nem veszi észre, hogy ő is beépített ügynök, az életére akarnak törni, mert túl sok mindent tud, és igazán látnia kellene Ernőnek, hogy ő ártatlan, nem hibás semmiben, de tolmácsként elkerülhetetlen, hogy megtudj dolgokat, hát tehet ő róla, ha ezek épp államtitkok, de ő nem akarja ezeket senki ellen felhasználni, nem akarja semmilyen ellenséges titkosszolgálatnak kiárusítani, esze ágában sincs együttműködni az oroszokkal, csak normális életet akar élni, és azt hitte, a fodrásznőm testvére mellett ezt végre megkaphatja.

De aztán ez az élet egyre kevésbé volt normális, mert egy idő után már a házból sem mert kimenni, annyira félt, hogy merénylet áldozata lesz, még a szemetet sem vitte le, a sarki üzletig sem futott ki, mindent a fodrásznőm bátyjának kellett intéznie, ő meg az elején legalább főzött ezt-azt, meg takarított a házban, de aztán már arra sem volt képes, egész nap csak ült a kanapén és fantáziált, a fodrásznőm bátyját pedig folyton szekirozta, hogy hol volt, kivel találkozott, miért titkol előle mindent, ő is biztos része ennek, szövetkezett velük, és segít megszervezni, hogy eltüntessék őt nyomtalanul. Ekkor kezdett Ernő is egyre furcsábban viselkedni, ami nem is csoda, mert ilyen nő mellett a normális ember is megzakkann. Sokszor ült otthon, hogy vigyázzon Ágnesre, egyre kevesebbet járt ki, mert Ágnes teljesen rátelepedett, meg már munkából is ki-kimaradt néha, amitől aztán a fodrásznőmék teljesen dühbe gurultak, mert az mégsem lehet, hogy valaki tönkretégye a másikért az életét, és odamentek hozzájuk, hogy kiszedjék őket a házból, de a bátyja nem engedte be őket, mert azt mondta, az még jobban felzaklatná Ágnest, és nincs most neki arra szüksége.

Az volt a szerencse, legalábbis a fodrásznőm szerint, hogy egyszer a bátyja arra ment haza, hogy Ágnes az egész házat felfordította, mert bizonyítékok után kutatott, hogy ő is titkosügynök igazából, és hogy rájött, hogy kelepcebe csalta, végig ez volt a terv. Ez meg Ernőnél végleg kiütötte a biztosítékot, és elkezdett vele ordítózni, hogy szedje össze a holmiját, és hordja el végre magát a házából, mert ő már nem bírja tovább ezt az örületet, és hogy ha nem húz el onnan, de nagyon gyorsan, megeshet, hogy tényleg kihajítja, mondjuk az ablakon, és annyira be volt gurulva, hogy inkább elment otthonról, hogy nehogy tényleg valami örülséget csináljon. Csak épp elfelejtett kulcsot vinni, úgyhogy mikor éjjel, már többé-kevésbé lenyugodva hazament, ki volt zárva a lakásból, és hiába könyörgött órákon át, Ágnes nem engedte be, úgyhogy a végén muszáj volt kihívnia a rendőrséget. És akkor Ágnest elvitték a pszichiátriára, Ernő pedig értesítette a testvérét, és aztán soha többé nem találkozott velük.

Elvira néni egy ideje összevont szemöldökkel figyelt. Erről még ő sem tudott, állapítottam meg halvány belső mosollyal. Bertalannak, a sebésznek a leánya, szólalt meg zavart tekintettel, amint befejeztem, egyetem után kiment Luxemburgba. Nem sokra rá volt egy balesete. Meghalt. Van annak tizenöt éve is.